

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ 12.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν • 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρά τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησικ. Προξένοις καὶ
τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ
ἐκδοτοῦ.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ
καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ, καὶ
διὰ τοῦ ἰδίου ἐπιμελεῖται πᾶσα δο-
σολογία αὐτῆς ἀφορώσα.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγέλων
λεπτ. 15 ὁ στίχος.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντές εἰσι σπουδαῖοι.
ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

Ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος

Ἀθήνησι, τῇ 7 Μαρτίου 1854.

Φερεκύδης ὁ Σύριος.

Φερεκύδης ὁ Ἀθηναῖος.

Ὁ ἐκ τῆς νήσου Σύρου φιλόσοφος καὶ τοῦ Πυθαγόρου διδάσκαλος Φερεκύδης ἦν υἱὸς τοῦ Βίβου, ἀκμάσας κατὰ μὲν τὸν Σουῖδαν ἐπὶ τοῦ τῆς Αὐδίας βασιλέως Ἀλυάτου, κατὰ δὲ Διογένην τὸν Λαέρτιον γεγονώς κατὰ τὴν πεντηκοστὴν ἐνάτην ὀλυμπιάδα, (544 π. χ.) ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀλυάτης ἀπέθανε τῇ 54 Ὀλυμπιάδι, ἐκπίπτει πάντως τῆς ἀληθείας ἢ ἕτερα τῶν δύο ἀνωτέρω μαρτυριῶν. Ὁ Κλίντων ἐν τοῖς αὐτοῦ ἑλληνικοῖς ὄροις (ἐτ. 544) πειρᾶται ἵνα συμβιβάσῃ τὴν διαφορὰν ταύτην, ἀλλ' ὁ Muller ἀπέδειξεν (Frag. Hist. Gr. σελ. 34) τὸ ἀπαράδεκτον τῆς γνώμης τοῦ Κλίντωνος. Ἡ μαρτυρία τοῦ Διογένητος φαίνεται ἢ πιθανωτέρα καὶ στικρίζεται αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, σύγχρονον τῷ Σεβίῳ Τουλλίῳ τὸν Φερεκύδην λέγοντος. Τῆς πατρὶδος αὐτοῦ τὸ ὄνομα συνδυαζόμενον ταῖς περὶ τῆς ἀνατολικῆς καταγωγῆς τῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ ἰδεῶν παραδόσεις: παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς πολλοὺς συγγραφεῖς ἵνα εἰπωσιν ὅτι ἐγεννήθη ὁ φιλόσοφος οὗτος ἐν Συρίᾳ ἢ Ἀσσυρίᾳ, ὅπερ πῶρῳ τῆς ἀληθείας τυγχάνει. Κατὰ τὴν ὁμῶν τῆς ἀρχαιότητος μαρτυρίαν, ἐγένετο ὁ Σύριος Φερεκύδης τοῦ Πυθαγόρου διδάσκαλος: αὐτὸς δὲ δὲν ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ διδασκάλων, κατὰ τὸ λέγειν νεωτέρων συγγραφέων, οἷον Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως, Φίλωνος τοῦ Βυβλίου καὶ ἄλλων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀναγωγῆς τῶν ἀπορρήτων τῶν Φοινίκων βιβλίων. Ὁ Διογένης Λαέρτιος λέγει (Α. 116, Β. 46) ὅτι διήκουσε τοῦ Πυθαγόρου καὶ ὅτι ἐφιλονέκει τῷ Θάλητι, ὅπερ καὶ ὁ Σουῖδας μαρτυρεῖ. Λέγεται ἔτι ὅτι ὁ Φερεκύδης γέγονε καὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Χαλδαίων μαθητῆς, καὶ ὅτι ἐπορεύθη εἰς Αἴγυπτον (Ιωσηφ. κ. Ἄπιον. σελ. 1034, Κεδρηδ. Α. 94), ἀλλὰ πᾶσαι αἱ περὶ τούτου μαρτυρίαι φαίνονται ἀνυπόσταται καὶ εὐλόγως ὑπὸ πολλῶν ἀπορρίπτονται. Διάφορα αἰετέοντα εἰς τὸν Φερεκύδην ἀναφερόμενα εὐρίσκει ὁ φιλοπράγμων παρὰ Διογένη τῷ Λαερτίῳ (Α. 166—122) μνημονεύοντες δὲ ὅτι κατὰ τινὰ μαρτυρίας ὁ Φερεκύδης ἀπέθανεν ἐκ φθηνείας, κατ' ἄλλας δὲ ὅτι κατέλυσε τὸ ζῆν καταπειῶν (δισκῆσας) ἀπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς Κορυμβίου ὄρου, καὶ κατ' ἄλλας ὅτι νοσήσας ἐτάφη ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρου ἐν Δῆλῳ κ. τ. λ.

Ὁ Φερεκύδης: ἔζη ὅτε πάντες εἰς τὰ περὶ κοσμογονίας καὶ τῆς Θεῶν φύσεως ἡσυχολοῦντο, καὶ ὅτε μόλις ἢ σπουδῇ τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφίας ἤρχετο, ἔθεν εἰς τὴν τούτων μελέτην καὶ οὗτος κυρίως ἐνεδιέτριβε. Ἰπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους κατατάσσεται ἐν μέρει εἰς τοὺς μυθολόγους (Μεταφ. Π. 4), ὁ Πλούταρχος (Συλλ. 36) καλεῖ αὐτὸν Θεολόγον: λέγεται δὲ ὅτι ἐδίδασκε πρὸ πάντων τὸ περὶ μεταμφυχώσεως δόγμα, ἢ ὡς ἄλλοι θέλουσι συγγραφεῖς τὸ περὶ ἀθανασίας ψυχῆς. (Σουῖδ. καὶ Cic. Tusc. i, 16) Τὸ περὶ θεωρίας τούτων βιβλίον αὐτοῦ ἐσώζετο ἔτι ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων, ἦν δὲ γεγραμμένον εἰς πεζὸν λόγον, ᾧ πρῶτος ἐγρήσατο εἰς ἑκθεσίαν καὶ ἐρμηνείαν φιλοσοφικῶν ζητημάτων εἰσὶν ἔτι οἱ λέγοντες μάλιστα ὅτι πρῶτος ὁ Φερεκύδης πεζῶς ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ τιμὴ αὕτη ἀπέειτο εἰς Κάδμον τὸν Μιλήσιον. Τὸ βιβλίον αὐτοῦ ὁ Φερεκύδης ὠνόμασεν ἐπτάμυχον, ἄλλοι δὲ ὀνομάζουσι αὐτὸ Θεοκρασίαν, καὶ ἄλλοι Θεογονίαν ἢ Θεολογίαν, ἦν δὲ κατὰ Σουῖδαν εἰς δύο διηρημένον, τῆς ὀνομασίας ἐπτάμυχον σχέσειν ἐχούσης ἐμφανῶς πρὸς τὰ περιεχόμενα καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν διαίρεσιν τοῦ ἔργου. (ἀνωτ.) α. Σώζεται δὲ τοῦ Συρίου (Φερεκύδου) τότε βιβλίον ὁ συνέγραψε, οὗ ἡ ἀρχὴ, Ζεὺς μὲν καὶ χρόνος εἰς: αἰετὸν ἦν. Χθονίη δὲ ὄνομα ἐγένετο Γῆ, ἐπειδὴ αὐτῇ Ζεὺς γέρας διδοῖ. Σώζεται δὲ καὶ Ἡλιοτρόπιον ἐν Συρίᾳ τῇ νήσῳ. (Διογ. Λαερτ. ἐνθ. ἀνωτ.)

Ὁ ὁμώνυμος δὲ τῷ Συρίῳ φιλόσοφῳ Φερεκύδης ὁ Λέριος ἢ Ἀθηναῖος ἦν ἐκ τῶν μάλιστα διαπρεφάντων ἀρχαιοτάτων λογογράφων (1). Ὁ Σουῖδας θέλει ἄλλον τὸν Λέριον Φερεκύδην καὶ ἄλλον τὸν Ἀθηναῖον, ἀλλ' ὁ περίφημος Βόσσιος ἀπέδειξεν ἀνατιρήτως ὅτι ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ἐπεκαλεῖτο καὶ Λέριος καὶ Ἀθηναῖος, τὸ μὲν πρῶτον διότι ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Λέρῳ, τὸ δὲ δεύτερον διότι τὸ πλεῖστον τοῦ βίου αὐτοῦ κατέτριψεν ἐν Ἀθήναις. Ἐκτὸς δὲ μόνου τοῦ Σουῖδα ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἐνδὲ μόνον ἱστορικοῦ ἢ μᾶλλον λογογράφου Φερεκύδου μνημονεύουσι (παραβλ. Διογ. Λαερτ. Α. 119. Στραβ. Γ. 487). Σφάλλει ἔτι ὁ Σουῖδας ποιῶν τὸν λογογράφον Φερεκύδην ἀρχαιότερον τοῦ ὁμώνυμου αὐτῷ Συρίου φιλοσόφου. Καὶ ὁ μὲν οὕτω φρονήσας Σουῖδας τίθησιν αὐτὸν πρὸ τῆς 75 Ὀλυμπιάδος (480 π. χ.) ὁ δὲ Εὐσέβιος ἐν Π. χρονικῷ κατὰ τὴν 81 ὀλ. (π. χ. 456) καὶ ὁ Ἰσίδωρος, ἰσπανὸς ἐπίσκοπος ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ζ μ. χ. αἰῶνος, (orig. Α. 41.) κατὰ τὴν 80 ὀλ. ὑπάρχει ἀναντιρρήτων ὅτι ἔζη κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῶν τοῦ πέμπτου αἰῶνος π. χ. καὶ ἦν σύγχρονος τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Ἡροδότου ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ κατατάσσεται ἐν τοῖς μακροβίοις, ἔτε βιώσας ἔτι ὀγδοήκοντα καὶ πέντε (Λουκ. Μακρόβ. 22. ἐνθα ἐσφαλμένως λέγεται Σύρος ἀντὶ Ἀθηναῖος ἢ Λέριος), Ὁ Σουῖδας ἀποδίδει διάφορα συγγράμματα εἰς τὸν Φερεκύδην τούτον, καὶ θεωρεῖ αὐτὸν ὡς συλλέξαντα τὰ τοῦ Ὀρφείου ἔργα, ἀλλὰ τοῦτο πάλιν ἀνάγεται εἰς τὸν φιλόσοφον Φερεκύδην μνημονεύεται ἔτι αὐτοῦ σύγγραμμα καλούμενον α Παραινέσεις δι' ἐπῶν ἢ ἄλλ' οὐδὲ τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν Λέριον τὰ ἄλλα συγγράμματα, ὧν μνημονεύει ὁ αὐτὸς Σουῖδας περὶ Λέρου, περὶ Ἰφίγειας, περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν, ἦσαν ἴσως γνήσια αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲν ἀπόσπασμα αὐτῶν σώζεται. Τὸ δὲ μέγα αὐτοῦ ἔργον, οὗ μὲν μνησται πολλάκις οἱ τε Σχολιασταὶ καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος, ἦν μυθολογικὴ τις ἱστορία εἰς δέκα βιβλία διαφόρως ὀνομαζόμενον, κατὰ τὰ περιεχόμενα αὐτοῦ, οἷον Ἱστορίαι, Αὐτόχθονες, καὶ ἐνίοτε Ἀρχαιολογία, τούτου δὲ σώζονται πλεῖστα ἀποσπάσματα. ἐξ ὧν ἐξάγεται οὐ μόνον ἡ τοῦ ὄλου συγγράμματος ὑπόθεσις ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν καθ' ἕκαστον βιβλίων ἀρχαίμενος ἀπὸ τῆς Θεογονίας προέβαιναν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Ἡρωϊκῶν χρόνων καὶ τῶν διασῆμων κατ' αὐτοὺς γενῶν κ. τ. λ. Τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Φερεκύδου συλλέξει ἐξέδωκε δεύτερον ἐν Λειψίᾳ τῷ 1824 ὁ Στοῦρτζιος.

(1) Λογογράφοι ὀνομαζόντο πάλαι αἱ οἱ πρὸ τοῦ Ἡροδότου πεζῆ φράσει γράψαντες ἱστορικοί, ἐν οἷς περιλαμβάνει ὁ Θεουκιδίδης καὶ αὐτὸν τούτον τὸν Ἡρόδοτον (Α. 21). περιέγραψον οὗτοι τὰς πρότερον ὑπὸ τῶν ἑποποιῶν καὶ κυρίως τῶν κυλικῶν ποιητῶν ἐμμέτρως ἀφηγουμένους μυθολογίας, εἰδήσεις καὶ παραδόσεις: παρεπλήρουν δ' ἐνίοτε τὰ μεταξὺ κενὰ χρονικὰ διαστήματα παρεισάγοντες τῆς ἰδίας ἑκάστος χώρας τοὺς μύθους καὶ τὰς παραδόσεις, ἵνα παρουσιάσωσι, φαινομένως τοῦλάχιστον, συνεχῆ ἱστορίαν. Πολλάκις τούτων τινὲς ἦσαν ἀπλοῦ συλλογαῖ: ἐγχευμένων καὶ γενεαλογικῶν παραδόσεων β) Οἱ δικανικοὺς γράφοντες λόγους καὶ πωλοῦντας αὐτοὺς τοῖς χρεῖαν ἔχουσιν, οὗτοι καὶ λογοποιοὶ ἐπιχρῶν λέγονται. Πρῶτος ὁ ῥήτωρ Ἀντιφῶν μετέλλθεν ἐν Ἀθήναις τὴν λογογραφίαν περὶ τὰ τέλη τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ὁ Φερεκύδης ἦν ἐκ τῶν πρώτων. (ἰδ. Ἐφ. Μαθ. σελ. 119)

Η 'Αθηναίων Εκκλησία.

(Συνέχ. ιδε αριθ. 69)

Οι καλούμενοι δὲ ληξίαρχοι, ἔξ ὄντες καὶ τριάκοντα βοηθῶντες, τοὺς μὲν παρακρούοντες τὸ πρόσταγμα τοῦ Πρωτάων καὶ μὴ ἐκκλησιάζοντας εἰμίοντες, τοὺς δὲ παρόντας εἰς τὴν ἐκκλησίαν...

οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κῆνον καὶ κάτω τὸ σχολίων φεύγουσι τὸ μεμλιτωμένον.

Περικτὸς δὲ τοῦτου ὄλων οἱ ἄγονται ἀλλαχῶσε ἢ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκκλησίας ἔδοι ἐφράσσοντο διὰ γέβρον, περιεφράσσατο ἔτι οὕτως καὶ ὁ τόπος τῆς συνεδριάσεως, ἱα μὴ εἰσερχομῆται εἰς αὐτὸν οἱ μὴ ἔχοντες δικαίωμα εἰσοδοῦ, ἀφείλοντο δὲ ταῦτα ὅτε ἐπετρέπετο ἢ εἰσοδος τοῖς μὴ πολιταῖσι. Ἦνα δ' ἔτι μάλλον παρεκινῶνται οἱ πενέστεροι...

Πάντες οἱ κατὰ νόμον πολῖται 'Αθηναῖοι, ἐν τῷ ὡρισμένῳ γεγενημένῳ ἡλικίᾳ (18 ἔτους, ἢ 20 ἔτων) καὶ μὴ εἰς ἀτιμίαν καταδικασθέντες ἠδὲν ἔχοντες ἀμεταλόγητος τῆς ἐκκλησίας. Πολῖται δὲ ἦσαν οἱ ἐκ γένεως ἀμφοτέρων πολιτῶν γενόμενοι...

Οἱ ἰσοτέλεις, τούτῳσι ξένοι ἀπολαύοντες τῶν αὐτῶν σχεδὸν τοῖς πολιταῖσι προνομίῳσι εἶχον, κατὰ τινάς, τὰ αὐτὰ ὡς πρὸς τὸ ἐκκλησιάζειν δικαίωματα ἄπαρ καὶ οἱ ποικίτοι πολῖται (Ὁμόλῳ, εἰς Δημόστ. Α. π. 70)...

὘ν τῷ περὶ Βουλῆς ἄρθρῳ (Ἐρ. Μαθ. ἀρ. 57) εἰρηγήθη τινές οἱ Πρωτάνεις καὶ οἱ πρόεδροι ἦσαν. Οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς πρόεδροι ὑπὸ τῶν τῆς ἡμέρας ἐπιστάτην εἰσῆγον εἰς τὴν ἐκκλησίαν...

Μεταγενεστέρως οἱ πρόεδροι ἐβηθούοντο ὑπὸ τῆς προεδρευούσης φυλῆς ἱνα τερῶσιν ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν (Αἰσχ. κ. Κτησιφ. 53) οἱ ὑπ' αὐτοῦσιν δὲ διατελούντες δημοσίωσι ὑπερέται ἦσαν ὁ Κέρυξ καὶ οἱ Σκόβασι τοξόται. Ἐν τοῖς ἀχαρευσί τοῦ Ἀριστοφάνους (24) ὁ κήρυξ λέγει εἰς ἄνθρωπον καὶ ἀτάκτως λαλοῦντα...

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν δὲν εἰσῆγγοτο κατὰ νόμον οὐδὲν μὴ πρότερον ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἐξετασθῆναι καὶ ψηφισθῆναι ψήφισμα, ἐλέγετο δὲ τοῦτο οὕτως ἔχον Π ρ ο β ο ὕ λ ε μ μ α. ε ἀ τ ρ ἰ θ ῆ ῆ λ ε τ ο ν μ η δ ἔ ν ψ ῆ ρ ἰ τ μ α εἰσὶνεῖται ἐν τῷ δῆμῳ.

Τὸ δικαίωμα τοῦ ἀγορεύειν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εἶχε πᾶς μετέχων αὐτῆς κατὰ νόμον ὅθεν καὶ πάντες ἐκαλοῦντο ὑπὸ τοῦ κήρυκος εἰς τοῦτο α τῆς ἀγορεύειν βούλεται π, ἀφοῦ οἱ πρόεδροι παρεκινῶντον πᾶν θ, τὴν πρό τῆς ἀγορεύσεως ἀκητεῖτο. Ἦν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος εἰσαχθέντα διάταξις, ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀγορεύειν πρῶτον εἰς τοὺς ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα ἔτη γεγονότας χορηγοῦσα (Αἰσχ. κ. Τιμαρχ. Κτησιφ. 54)...

Ὁ Κέρυξ Γ. Παπακλιώτης, μέλλων νὰ διδάξῃ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὸν Ἀριστοφάνην, ἤρξατο τῶν παραδόσεων αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ λόγου.

Αἱ ἀρχαὶ τῆς ἐλληνικῆς ἀναπτύξεως καὶ αἱ πρῶται ἐμπνεύσεις ποιήσεως κεναιαὶ οὐχὶ μόνον αὐταὶ πέσαν πάσης ἱστορικῆς ἐρεῖνης, ἀλλὰ καὶ τὰ διάφορα εἶδη, εἰ καὶ αὐτῶσι μόνον κατὰ φυσικὰ νόμους ἀναφανένται, κατὰ χῶρον καὶ χρόνον ὅμως πολλὰ ἀπερρίχοντα ἀπ ἀλλήλων, παρίσχυον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἀμέσως ἐκ τῆς καθ' αὐτὸ ἀρχαϊότητος ἐξεληθόντα...

σομεν τὴν δι' αἰῶνων γενομένην κίνησιν τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τὰ ὄφ' Ἑλληνικὴν οἰκουμένην χώρας, διότι εἰς τοῦτο μάλιστα συνίσταται ἡ διαφορά καὶ σπουδαιότης τοῦ πολιτισμοῦ τούτου, ὅτι δὲν εἶναι γέννημα καὶ αὔξημα ξένον, οὔτε πάλιν καὶ ὅλα τὰ μέρη αὐτοῦ προήχθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐλληνικῆς φυλῆς, ὡς τε τὸ ὁμοίμορφον προφανὲς ὄν νὰ ἀπλοποιῆ καὶ τὸ περὶ τῆς ἀρχῆς ἐκεῖνο ζήτημα. Ἀπ' ἐναντίας τοῦτο περιπλέσσεται ἔτι μάλλον δὲ μιᾶς ἄλλης δευτέρας ἀρετῆς τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων...

὘λλ' ἂν ὁ ἐλληνικὸς πολιτισμὸς στερεῖται μιᾶς κοινῆς τοπικῆς ἢ φυλετικῆς ἀρχῆς, οἷον εὐρισκόμενον ἐν τῷ ἄλλῳ πῶλῳ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, τῇ ρωμαϊκῇ πολιτείᾳ, ὅπου ἐκ τῆς πόλεως Ῥώμης, ὡς ἐκ Πρωτανεῖου, ἐκόμισθη οἱ στρατιώται αὐτῆς εἰς τοὺς ὑποτασσόμενους λαοὺς...

προέχει τῶν ἄλλων τῆς Ἑλλάδος χωρῶν κατὰ τὴν ἑσωτερικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν εἰς τὰ ἔξω δύναντα, κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τῆς μεγάλης τῶν ἐλληνικῶν φυλῶν κινήσεως, ἢ; πρᾶξιζόμενον ἦν ἢ ἐπὶ ἐκατονταετηρίδας συνεχιζέσθαι ἐπὶ κράτος τῶν παραλλίων τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἢ Ἀτικῆ δὲν κατέχει οὔτε τὸν πρῶτον οὔτε τὸν δεύτερον τόπον ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τὴν πρῶτην ἀλλαγὴν τῶν ἐλληνικῶν πολιτευμάτων, τὴν ἀπὸ μοναρχίας εἰς ἀριστοκρατίαν, ἐπέδειξεν ἐαυτὴν ἐπισημοτέρην τῶν ἄλλων ἐλληνικῶν πολιτειῶν.

὘σιν μετὰ βεβαιότητα δυναμῆα νὰ εἴπωμεν ἐπὶ αὐτῶν τῶν ἄλλων ὁ νομοθέτης οὗτος, τοῦ ὁποῦ ἡ φιλελευθέρως καρδία καὶ τὸ φιλόπατρι αἰσθημα καταφανέσθαι λαμπρῶς ἐν τοῖς καὶ εἰς ἡμᾶς περιωρισμένους καὶ ἐλεγχίους, κατάρθωσε τοῦτο μάλιστα πρὸ τῶν ἄλλων, νὰ συστήσῃ πολιτείαν σωφρονιστικῶς ἀνευθύνουσαν, ὡς τε ἐνὸς καιροῦ τῆς Ἑλλάδος οἱ ἀριστοὶ ἐδυσανασχέοντο πικρῶς κατὰ τῆς αὐθαδεῖας τοῦ πληθους, αὐτῶν παρεχώρησεν αὐτῶς ἀνευδυστροπίας μέρος τῆς ἀρχῆς εἰς τὸν λαόν, ὅστις κατὰ τὴν ἡμῶν ἢ πολὺ εὐσταθέστερος τῶν Ἀσιατικῶν Ἰώνων καὶ ἡμερῶν τῶν τραχέων Δωριέων. Λαβῶν δὲ οὕτως τὴν ἀρχὴν δὲν τὴν μετεχειρήθη εἰς τὸ νὰ καταστρεψῇ εὐθὺς παντάπασι ἠθικῶς καὶ πολιτικῶς τοὺς ἀρίστους, ὡς ἐβλήθη κατὰ τὸν αὐτοῦ χρόνον, ἐν ταῖς πλείεσταις τῶν αἰλικύων καὶ δωρικῶν πόλεων. — Ἦ μετὰ Σόλων ἐπιβούτα ἀρχὴ τοῦ καταχραστοῦ τῆς τοῦ λαοῦ πίστεως, μὴ ἐφοῦσα προὔπαρχοντα πάθη καὶ ἐπιρῆς ἰσχυρᾶς παρ' οὐδετέρῳ τῶν ἀντικειμένων κομμάτων, προσέχε τὴν νοὴν ἀλλαγῆσεν, ὅθεν ἠδύνατο νὰ προαπορίσθῃ ἐρεῖσματα τῆς ἀριστοκρατίας καὶ παρανομίας ἀρχῆς οὕτω λοιπὸν, ἐφ' ἣν ἐν ταῖς ἄλλαις ἐλληνικαῖς πολιτείαις οἱ ἐκ τοῦ δήμου τύραννοι μετεχειρήοντο τὴν δύναντα τῶν εἰς σφαγὰς καὶ κακῶσις τῶν ἐκπεπρωκότων ἀρίστων, λόγῳ ὅτι ἐξεδιόκοντο τὸν δῆμον, ὁ Πεισιστράτος μὴ ἔχων τοιαύτης ἀνομιᾶς ἀπειθεῖν εἰς τὸ νὰ στηρίξῃ τὸ κράτος του εἰτε συγκλητῶν περὶ ἑαυτὸν ποιητῆς καὶ τεχνίτας, εἰτε προαγῶν ἐπὶ τὸ κερδαλεώτερον τὰς ἐργασίας τοῦ λαοῦ διὸ εἰς τοὺς Πεισιστράτους ὄφελονταί τὰ δύο μεγάλα καλὰ, ὁ ἰδιωτικὸς πλουτισμὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ ἡ ἐκ μελέσεως προσηγομένη φιλοκαλία...

Βεσούδιον.

Τὸ διάστημα τοῦτο ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς Νεαπόλεως ἠφίστειον κείται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς ἰδίως Νεαπόλεως καὶ Καστελλαμάρας. Ἡ κορυφή αὐτοῦ, μόλις ἐν καὶ ἡμίτῳ μίλιον ἀπὸ τῆς πρωτευούσης ἀπέχουσα, ὕψους 3,240 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, κατ' ἄλλον δὲ νεώτερον περιηγητὴν ἔχει ὕψος 3,602 πόδας· πρὸς δυτικὰς οἱ πρόποδες αὐτοῦ προβαίνουν μετρίως τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως· ἡ θέα αὐτοῦ εἶναι γραφικωτάτη, καταπληκτικὴ καὶ ποιικίλη· τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ μέρος, διεσχισμένον ἐκ τῶν διαφορῶν σεισμῶν οὗς κατὰ καιρὸν ὑπέστη, εἶναι πλήρως ἐρειπίων· τὸ μέσον εἶναι κατακεκαλυμμένον ὑπὸ λάσθας, τὸ δὲ κατώτερον ὑπὸ ἀμπελώνων, ἐξ ὧν παράγεται ὁ περίφημος καὶ τιμαλφὸς οἶνος Δάκρυον Χριστοῦ (Lacrima Christi) καλούμενος, ἔτι δὲ καρποφόρων δένδρων πεδίων εὐφρόνων καὶ τερπνῶν κωμῶν καὶ χωριδίων. Ἡ τοῦ ἐδάφους δ' αὕτη εὐφορία ἀποδίδεται τῇ ὑπὸ τοῦ ἠφίστειου ἐκτοξευομένη τέφρᾳ. Ἡ κορυφή αὐτοῦ παριστᾷ ἀποκεκομμένον κώνον. Πρὸς βορρᾶν εἶναι τὸ ὄρος Σόμμα, ἰσοϋψὲς τῷ Βεσούδιῳ καὶ οἶον δι' ἐντομῆς τινος ἀπεσπασμένον τούτοις, ὑποτιθέμενον δὲ τὸν πάλαι κρατῆρα τοῦ Βεσούδιου ἀποτελοῦν. Μεταβαίνων τις ἀπὸ Νεαπόλεως εἰς Βεσούδιον διέρχεται διὰ τῆς Πορσίκης, περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους κειμένης· ἀναβαίνων δὲ τὸ ὄρος φθάνει εἰς τὸ ἐρημητήριον, οἰκίαν εὐπρεπῆ, εἰς ἐπικίνδυνον μὲν θέσιν μαχευτικῆν ὅμως θέαν παρέχουσαν· αὐτὴ εἶναι τὸ τῆς ἀφορίας καὶ γονιμότητος μεθόριον. Φθάσας τις εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ κώνου ἀναγκάζεται νὰ ἀναρρίχῃ κατὰ δεξιὰν γραμμὴν ἐπὶ ἀμυδρῶς λάσθας, καθισταμένης θερμῆς μετὰ ὄρας πορείαν, ὡς αἱ τραχύτητες αὐξάνουσιν, ὁ δὲ καπνὸς ἀναθρώσκει ἀπὸ διαφορῶν ρωγμῶν.

Ἄμα δὲ φθάσει τις εἰς τὰ χεῖλη τοῦ φρικώδους ἐκεῖνου κρατῆρος ἀκούει τρομερὰς ἐνδοθεν ἀπηχησεις· λάσθαι δὲ καπνοὺς ἀναπέμπουσαι ἀναγγέλλουσι τῷ περιηγητῇ ὅτι πατεῖ ἐπὶ τῶν θάλων αὐτῶν τῆς καμίνου τὸ χεῖλος τοῦ κρατῆρος ἔχει ἡμισείας λεύγης περίπου περιφέρειαν, τὸ δὲ βάθος τοῦ βαράθρου εἶναι 350 ποδῶν περίπου (α) σχηματίζονται δ' αὐτῶν κατὰ καιροὺς νέαι πάντοτε ὀπαί· κατὰ τὸ ἔτος 1830 δύο τοιαῦται διηνοίχθησαν -- εἶναι δ' ὁ Βεσούδιος τὸ μόνον ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς στερεᾶς φλεγόμενον ἠφίστειον· πολλάκις ἐσέσθη καὶ ἠναψεν ἐκ νέου. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τίτου ὁ Βεσούδιος ἦν γνωστὸς μόνον ἐπὶ τῷ γονίμῳ τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ· ὁ Οὐίτρούδιος καὶ Διδώρορος ὁ Σικελιώτης, σύγχρονοι ἀμφότεροι τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐγούστου, μαρτυροῦσιν ἐν τούτοις ὅτι πάλαι ποτὲ ἐξερεῦξάτο φλόγης ὡς ἡ Αἴτνα· ἀλλ' αἱ πεπαλαιωμένοι αὐταὶ ἀναμνήσεις εἶχον ἤδη ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τῆς μνήμης τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ τὸ 79 δὲ Μ. Χ. ἔτος ἠνέωξεν ἐκ νέου ὁ Βεσούδιος· τὰ βάραθρα αὐτοῦ κατεκάλυψε δὲ τὰς πόλεις Ἡράκλειον, Σταβίαν καὶ Πομπηίαν. Ὁ δὲ διάσημος φυσικὸς Πλίνιος ἀπώλετο τὴν περιεργείαν αὐτοῦ θῆμα γενόμενος· ἔμεινε τὸ ὄρος φλεγόμενον δέκα ὅλους ἑνιαυτοὺς· ἀργότερα ὅμως ἐφάνη ὅλως ἀποσβεσθῆν· κατωκεῖτο τὸ 1611 μέχρι καὶ τῆς κορυφῆς του σχεδὸν αὐτῆς.

Αἱ διασημότεραι τῶν ἐκρήξεων μετὰ τὴν τοῦ 79 συνέβησαν κατὰ τὰ ἔτη 1631, 1766, 1779, 1794 καὶ 1819. Τὴν 24 δ' Ὀκτωβρίου τοῦ 1822 μέλαν νέφος τέφρας κατεσκέπασε τὴν ἡμέραν ἐν Νεαπόλει καὶ ἐξηπλώθη μέχρι τοῦ Cassano, εἰς διάστημα 105 ἰταλικῶν μιλίων, καθ' ὃν χρόνον χεῖμαρρος λάσθας διέχεε τὰς ἐρημώσεις του ἐπὶ ἐνὸς μιλίου ἐπιφανείας· ἔτι δὲ φρικωδέστεραι ἐγένεον αἱ ἐκρήξεις τοῦ 1833 καὶ 1834. Ἡ κατωφέρεια δὲ τῆς πρὸς τὸν Βεσούδιον ἀγούσης ὁδοῦ καθιστᾷ δύσκολον τὴν εἰς αὐτὴν προσπέλασιν· φθάνει τις αὐτόσε διὰ τριῶν ὁδῶν, μίαν μὲν ἀπὸ βορρᾶ, ἑτέραν δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀτογιάνου (ottojano) καὶ τρίτην τινὸς ἀπὸ τῆς Ρεζίνης (Resina), ἥτις καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων ροιτάται.

(α) Ὅπως οἱ περιηγηταὶ διαφωνοῦσιν ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ Βεσούδιου, διαφωνοῦσιν ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ βάρους αὐτοῦ· οὕτως ἄλλοι περιηγηταὶ θέλουσι τὸ βάθος τοῦ κρατῆρος 1340 ποδῶν· ἄλλοι δ' αὐταὶ αἱ διαφωνίαι προήλθον πιθανῶς ἐκ τῶν διαφορῶν μορφῶν, καὶ τῶν πραγματικῶν ἀλλοιώσεων, ἃς ὑπὸ τῶν κατὰ καιροὺς ἐκρήξεων λαμβάνει τὸ ἠφίστειον.

Σ. Μ.
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)
Α. Σ. Β.

Δ Ι Α Φ Ο Ρ Α .

Ἐν τῷ Πανελληνίῳ ἀναγινώσκωμεν τὸ ἐξῆς ἄρθρον, ὅπερ ἔλαβεν ἐκ τῆς Πατρίδος, γαλλικῆς ἐφημερίδος.

Κατὰ τινα συνεδριάσιν τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρισίοις γενομένην τὴν 6 Φεβρουαρίου Β. Ν. ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ χωρίῳ Πικέρμι τῆς Ἀττικῆς ἀνορυχθέντων ὀστέων ὡς ἐξῆς.

Εἰς Πικέρμι, χωρίον κείμενον πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Πεντελικοῦ ὄρους, εἶναι συσσωρευμένα ἀναρίθμητα ὀστά ζῶων ὑπαρχόντων πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ. Κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἐξήχθη μέγα πλῆθος, ἀλλ' ἡ Γαλλία δὲν εἶχε λάβει μέρος ἐξ αὐτῶν. Κατ' αἴτησιν δὲ τοῦ Κ. Δουβερνουᾶ, καὶ πρὸ πάντων χάρις εἰς τὴν ἰσχυρὰν μεσολάθεισιν τοῦ Κ. Ἰπουργοῦ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ὅστις εἶναι πολὺ πρόθυμος, προκεμένον νὰ πράξῃ ἀγαθόν τι, ὁ Κ. Φόρτ Ρουάν, ὁ ἐν Ἀθήναις ἐπιτετραμμένος τὰς υποθέσεις ἡμῶν, καὶ ὁ Κ. Χαϊρέτης, διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις βασιλικοῦ δειδροκομείου, ἐπεμψαν εἰς τὸ Μουσεῖον τρία κιβώτια πλήρη τῶν πολυτίμων τούτων λειψάνων.

Τὰ περιεχόμενα εἰς τὰ κιβώτια τεμάχια εἶναι τμήματα κρανίων, σιγόνες μὲ ὀδόντας, ὀστά μιλῶν, ὀδόντες, χωριστοὶ κτλ. Ἀντικὸν ἄλλοτε ταῦτα εἰς σαρκοβόρα, καὶ πρὸ πάντων εἰς ἄρκτους τῶν σπηλαίων, εἰς ἐλέφαντας ἀπολελιωμένους, εἰς ῥινόκερω, εἰς ἱππαρίονας, εἰς γιράφας, εἰς ἀντιλόπας, εἰς μεγάλους θραδύποδας (tardigrades).

Ὁ Κ. Δουβερνουᾶ, ἀποπερατῶν τὴν σημεῖωσιν περὶ τῆς ἀποστολῆς ταύτης, δι' ἧς ἐπλουτίσθη τελευταῖον τὸ Μουσεῖον, λέγει ὅτι αἱ πληροφορίαι αὐταὶ εἶναι τόσον ἀνέλπιτοι, ὥστε ἐνούμεναι καὶ μ' ὅσας πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἐδωροσείουεν ὁ Κ. Οὐάγγερρος, δύνανται ἀπὸ τοῦδε νὰ χορηγήσωμεν δι' ὀνόματα πιθανῶν συμπερασμάτων περὶ τῆς καταστάσεως τῶν χωρῶν, ὅπου κατῴκει ὁ φάνος τῆς Ἀφρικῆς, πρὶν τοῦ δυστυχήματος· διὰ τοῦ ὁπίου παρεχόθη εἰς τὸ ἔδαφος τῶν Ἀθηνῶν. Εἶναι σύμφωνον μὲ τὴν ζωολογικὴν γεωγραφίαν, ἀκόμη καὶ τὴν πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ, τὸ νὰ υποθέσωμεν ὅτι ὑπέρχεν ἀπέραντος πεδιάς· ἐνόουσα τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας αἱ ἀντιλόπαι καὶ αἱ γιράφαι ἠδύναντο νὰ κινῶνται ὅλως ἐλεύθεραι, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς ζῶσαι τὴν σήμερον. Ἐποχὴ τῆς καταστροφῆς τοῦ φάνου τούτου φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐκεῖνη, καθ' ἣν πρέπει νὰ ἐβυθίσθη ἡ γῆ αὕτη εἰς τὰ βάθη τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

(Σ. Σ. Ἴδε καὶ Ἐφημ. Μαθ. ἔτους Α. σελ. 170. 178. 186. 187.)

— Ἡ μεταξὺ Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Τουρκίας συνθήκη ὑπεγράφη ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ Ρεσίτ-Πασᾶ τῇ 25 Φεβρουαρίου.

— Ἀρχιστράτηγος τοῦ κατὰ τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν Ῥωσικοῦ στρατοῦ ἀπεδείχθη παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Νικολάου ὁ Πρ. Πασκέβιτς.

Ἡ Ῥωσικὴ Κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὴν ἀπὸ τῶν λιμένων τῆς Ῥωσίας ἐξαγωγήν σιτηῶν καὶ ὀσπρίων μέχρι τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου· ἡ τιμὴ τοῦ σίτου ἀνέβη πάραυτα ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς δρ. 18 τὸ κοιλόν.

— Ἐκ τῶν παραδουναβίων χωρῶν οὐδεμία ἠγγέλθη σπουδαία εἰδησις.

— Τὰ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἠπειρὸν ἐσχάτως ἀναγγελθέντων δὲν ἐβεβαιώθησαν ἔτι θετικῶς, καὶ δι' αὐτὴν εὐθείας ἐκεῖθεν γραμμάτων, τῶν ταχυδρομίων καθυστερούντων.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἐλήρυξε διὰ γενικῆς προκηρύξεως ὅτι ἀναλαμβάνει τὰ ὄπλα καὶ κατὰ τῶν ἐναντίον αὐτοῦ συσταθεισῶν Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας.

— Ὁ Δ. Φωτίλας, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ χρηστὸς ἀπεβίωσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει.

— Ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις πατρικῶς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ προνοοῦσα ἠγόρασε μεγάλην ποσότητα σίτου ἵνα χρησιμεύσῃ ἐν ὄρα ἀνάγκης.

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.